

Jacqueline Baird
SOFIJA
Romanas

Versta iš Jacqueline Baird, *The Italian's Blackmailed Mistress*, 2006

© Jacqueline Baird, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.”

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Marina Kravčenko, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© „Svajonių knygos“, 2006

© Knygute.lt, Elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

Maksimilijanas Andreasas Kvintanas - draugams tiesiog Maksas - išėjo iš vonios vien su tamsiai mėlynomis šilkinėmis trumpikėmis. Nuo pastangų jas užsivilkti jam apsisuko galva. Stengdamasis nuvyti galvos skausmą Maksas išsvirduliavo iš viešbučio kambario į balkoną ir įkvėpė gryno oro. Nėra ko kaltinti. Prieš dvi dienas jam sukako trisdešimt vieneri ir ta proga vyras atliko pareigą - visą dieną su tėvu, pamote Liza ir kitais namiškiais praleido šeimos dvare Toskanoje, - jis pats turėjo prabangų butą Romoje ir namą Venecijoje. Vakar grįžo į Romą ir praėjęs medicininę apžiūrą, reikalingą draudimui, nutarė papietauti su artimu draugu Franku bei dar keliais universiteto laiku pažįstamais. Pietūs užtruko ir virto tokiomis linksmybėmis, kad Frankas visai užmiršo namuose Sicilijoje laukiančią žmoną. Maksas kaip tik ketino ten skristi, todėl draugai nutarė linksmintis toliau, o kitą dieną kartu keliauti į salą.

Visai nusivaręs nuo kojų pusę penkių ryto Maksas pagaliau su taksi nusigavo į viešbutį *Quintano*, kur pavaduodamas tėvą šiaip ar taip

būtų turėjęs atvykti šios dienos popietę.

Nuo to laiko, kai Makso senelis saloje pastatė pirmąjį viešbutį ir visą šeimą perkėlė į Toskaną, kiekvieną rugpjūtį Kvintanų šeima tradiciškai poilsiaudavo Sicilijoje, - apsigyvendavo, žinoma, jiems priklausančiame viešbutyje. Pastaruoju metu Maksas čia buvo retas svečias: tradicijas puoselėti buvo palikęs broliui Paului ir kitiems šeimos nariams.

Vyras prisiminė tragišką automobilio avariją prieš keturis mėnesius, kai žuvo vyresnysis brolis, ir jo veidą iškreipė skausminga grimasa. Kai Paulas su entuziazmu ėmėsi tvarkyti šeimos verslą ir tapo vyriausiuoju viešbučio valdytoju, Maksui buvo suteikta visiška veiksmų laisvė ir už tai jis buvo be galo dėkingas broliui.

Maksas buvo nuotykių mėgėjas. Universitete įgijęs geologijos bakalauro laipsnį neišsenkamos energijos bei itin aštraus proto vaikiną patraukė į Pietų Ameriką. Vos atvykęs užsuko į kazino ir išlošė smaragdų kasyklą, kurią tuoj pastatė ant kojų ir įsteigė *MAK kasybos korporaciją*. Po devynerių metų korporacijai jau priklausė kasyklos Afrikoje, Australijoje ir Rusijoje, o Maksas buvo vienintelis savininkas ir, atvirai kalbant, milijardierius. Tačiau prieš kelis

mėnesius jis dar kartą įsitikino, kad net visi pasaulio pinigai negali išspręsti kai kurių problemų.

Giliai sukrėstas brolio mirties Maksas pasiūlė tėvui pagalbą tvarkant viešbučių verslą, ir šis, norėdamas išlaikyti aukštą aptarnavimo kultūrą, paprašė prižiūrėti viešbutį Sicilijoje. Paulo našlės Anos, kad mažųjų dukrelių sielvartas buvo pernelyg didelis, kad jos galėtų atvykti į Siciliją. Maksas, žinoma, sutiko.

Pirštų galiukais Maksas pamasažavo geliančius smilkinius. Šią akimirką jis buvo patenkintas, kad priėmė tėvo pasiūlymą - neapsakomai reikėjo atokvėpio. „Dios! Daugiau niekada“, - prisiekė vyras. Kai prieš auštant atvyko į viešbutį, kažkoku stebuklingu būdu pakako sveiko proto pasakyti portjė, kad jo atvykimas būtų laikomas paslapyje. Niekam nevalia trukdyti...

Kūnas reikalavo kavos - kuo greičiau, juodos ir stiprios - ir Maksas žengė iš balkono į svetainę, bet staiga sustojo kaip nudiegtas. Vieną akimirką net suabejojo, ar jam nesivaidena: aukštas moteriškas siluetas su glėbiu gėlių plaukė link jo per kambarį. Šviesūs merginos plaukai buvo nušukuoti nuo nežemiškai gražaus veido ir surišti į ilgą uodegą. Krūtinę ga-

lėjai tik įsivaizduoti, tačiau liemenį paryškino juodas odinis diržas, prilaikantis tokios pat spalvos tiesaus kirpimo sijoną iki kelių. Paprastas sijonas išryškino gundančius klubų apvalumus ir kojas... Staigus jaudulys krūtinėje tik patvirtino, kokia ji iš tikrųjų žavinga.

- *Ciao, bella ragazza*, - pasisveikino jis.

Vykdydama viešbučio vadybininko nurodymą prieš atvykstant garsiajam šeimininkui patikrinti liukso kambarį ir pamerkti gėlių, Sofija Razerford nustebo išgirdusi sodrų vyrišką balsą. Ji metė žvilgsnį į atviras prancūziško stiliaus duris ir iš netikėtumo gėlės iškrito jai iš rankų: priešais stovėjo galingo stoto vyras.

Iš netikėtumo apmirusi Sofija įsmeigė į jį įdėmų žalių akių žvilgsnį. Vešlūs juodi vyro plaukai buvo užkritę ant kaktos, šiurkštoko grožio veide blizgėjo tamsios niūrios akys. Jis buvo plačiapetis, apžėlusia krūtinė, ant kurios trumpi susiraitę plaukeliai siaurėjančia juosta bėgo žemyn per plokščią pilvą ir slėpėsi už tamsių trumpikių, ilgus, šiek tiek kreivos kojos, kaip ir visas kūnas, buvo bronzinės spalvos.

„Tikras milžinas“, - pagalvojo Sofija, negalėdama atitraukti pagarbaus žvilgsnio nuo įspūdingo vyriško stoto.

Jis žengė žingsnį link jos...

- O Dieve! - sušuko Sofija, staiga atsipeikėjusi ir suvokusi, kur yra, ir kad tas vyriškis tikrai neturi jokios teisės čia būti. - Nejudėk! Aš iškviesiu apsaugą.

Jos šauksmas tarsi skustuvu perrėžė Makso smegenis. Mažiausiai už viską dabar jam reikėjo dievų keršto. Jis akimirkai užsimerkė - dar ne visai blaivus protas suvokė, kad mergina kalbėjo angliškai.

Maksas iš lėto atmerkė akis, tačiau nespėjo nė žodžio ištarti - ji jau buvo už durų. Jis išgirdo, kaip raktas pasisuko spygoje, ir negalėjo patikėti tuo, kas vyksta: kažkokia kvaiša jį užrakino jo paties kambaryje...

Vyras nustebeęs pakraipė galvą ir paskambinęs telefonu pranešė viešbučio vadybininkui Aleksui apie savo atvykimą. Dar užsisakė taip trokštamos kavos ir nužingsniavo į miegamąjį apsirengti. Kai nusiskutęs ir apsirengęs sugrįžo į svetainę, kambarinė jau rankiojo gėles, o Aleksas ant stalo dėjo padėklą su kava. Sunikiai slėpdamas nuostabą Aleksas pasisveikino

su senu draugu.

- Maksai, kaip malonu tave matyti. Tikriausiai tu ir esi tas įtartinas milžinas, besiruošiantis apvogti kambarį, - pasakė Aleksas ir jiedu ėmė kvatotis.

- Labai juokinga, Aleksai. Man irgi malonu tave matyti. O dabar papasakok, kas, po galais, ta pašėlusis mergina? - paklausė Maksas. Jis įsipykė puodelį kavos, ištuštino vienu mauku ir nugriuvo ant vienos iš sofų.

- Sofija Razerford, - atsakė Aleksas ir atsisėdo ant sofos šalia Makso. - Jos tėvas, Naigelis Razerfordas, yra *Elite* agentūros Londone savininkas. Jie dirba su klientais iš Europos, ir Naigelis paprašė manęs porai mėnesių įdarbinti dukrą, kad per vasaros atostogas universitete galėtų pas mus patobulinti kalbų įgūdžius. Mergina studijuoja rusų ir kinų kalbas, turi gerus italų, prancūzų ir ispanų kalbų įgūdžius. Pagalvojau, kad ji galėtų mums praversti - turint omeny mūsų tarptautinę klientūrą... Per pirmąjį mėnesį mergina puikiai užsirekomendavo: imasi visko, ko reikia, ir puikiausiai susidoroja.

- Na, jeigu jau ji tokia gera, kaip pasakoji, pritariu tavo sprendimui. - Maksas nusišypsojo. - Spėju, kad grožis irgi turėjo įtakos.

- Taikliai šaudai, - atrėžė Aleksas. - Bet mano amžiaus vyrams įspūdį daro merginos, turinčios šį tą daugiau nei gražus veidelis - ne taip kaip tau.

- Meluoji, - svajingai tarė Maksas. Vaizduotėje iškilo merginos paveikslas ir geidulinga šypsena išlenkė jo tvirtas lūpas. - Nė vienas dar gyvas ir sveikas vyras negali nepastebėti, kokia ji žavi. Nieko keista, kad norėčiau geriau ją pažinti.

- Sofija ne tau, Maksai, - Aleksas staiga surimtėjo. - Jai tik devyniolika, ir kol šalia nėra tėvo, aš už ją atsakingas. Kad ir kaip tave myliu, nemanau, kad ji tau tinkama moteris. Šiai merginai rimtai rūpi mokslai, o ne trumpalaikiai meilės nuotykių. Ji iš tų, kurios įsimyli ir išteka.

Maksas būtų galėjęs įsižeisti, bet tie žodžiai jo neužgavo: Aleksas jam buvo tarsi dėdė ir matė jį kiaurai. Maksas mylėjo moteris, moteris mylėjo jį, bet kol kas - o gal ir niekada - jis neketino tuoktis. Po Paulo mirties tėvas kartkartėmis užsimindavo sūnui, kad laikas vesti, nes jeigu jis pats to nebūtų padaręs, nebebūtų kam garsinti garbingo Kvintanų vardo, tačiau sūnus nenorėjo vesti ir surimtėti. Jis troško keliauti po pasaulį ir daryti tai, kas jam patin-

ka. Turėdamas daugiau pinigų, negu galėjo išleisti, jis neprieštaravo, kad Paulo šeima paveldėtų tėvo nekilnojamąjį turtą. Jeigu Paulas būtų gyvas, jie vis tiek būtų viską paveldėję. Taigi žmonos Maksui reikėjo mažiausiai.

- Kaip gaila, - ironiškai nusišypsojo Maksas. - Ji išties nuostabi. Bet nebijok, drauguži, pažadu jos nevilioti. Na, pakalbėkime apie reikalus.

Popiet Maksas išėjo pasivaikščioti po pusrutulio formos viešbučio paplūdimį, saugiai užsiglaudusį už medžių. Per uolėtą iškyšulį galėjai nueiti iki mažytės įlankos, kurią jis aptiko dar vaikystėje. Tada jis mėgdavo nuo uolų šokinėti į vandenį ir būtent čia pirmą kartą susidomėjo geologija. Tačiau šiandien jam nedavė ramybės maudžianti smegeninė. Maksas žinojo, kad plaukiojimas gali praskaidrinti galvą ir nuraminti jį patį.

Netikėtai dėmesį patraukė auksinis blyksnis tamsių akmenų fone. Gerai įsižiūrėjęs jis suprato, kad tai ta pati ryte matyta mergina. Jam bespoksant ji permetė per petį sunkius žėrinčius plaukus ir išsitiesė ant rankšluosčio.

Maksas tyliai ėmė sėlinti prie jos. Jo kūnas vyriškai reagavo į grožybes, kurias susižavėjusios akys nuosekliai apčiupinėjo: rausvas maudymosi kostiumėlis buvo itin kuklus, paly-

ginti su tais, kuriuos Maksui teko matyti, tačiau juo aptemta figūra atrodė beprotiškai gundomai. Mergina gulėjo užsimerkusi, o aukšiniai plaukai sruveno žemyn per putlią tvirtą krūtį. Jis stovėjo prie pat jos kojų - ilgų, lieknų ir labai dailių. Lygi kaip šilkas oda blizgėjo nuo įdegio. Maksas negalėjo atplėšti akių ir kaltino save už Aleksui duotą pažadą nekišti prie jos nagų.

Vyras žengė žingsnį į šalį ir užslinkęs šešėlis privertė ją atsimerkti.

- Jūs tikriausiai Sofija Razerford? - mandagiai tarė Maksas ir padavė ranką. - Aš Maksas Kvintanas. - Nuo tų žodžių mergina pašoko tarsi gavusi elektros smūgį. - Šįryt neradau tinkamos progos susipažinti. Prašau atleisti, jeigu sukėliau rūpesčių. - Jis nusišypsojo.

- Taip, aš Sofija... - Ji paraudo ir paėmė ištiestą ranką. - Malonu susipažinti, pone Kvintanai, bet atsiprašinėti čia turėčiau aš. Juk per mane likote užrakintas savo kambaryje.

Maksas pajuto, kad jos ranka šiek tiek dreba, ir pažvelgė į nuostabas žalias akis. Mergina buvo sutrikusi, bet ne tik - ji negalėjo paslėpti susižavėjimo. Jo pagirios akimirksniu išgaravo.

- Vadinkite mane Maksu. Ir nereikia atsipra-

šinėti, čia mano kaltė - tikriausiai išgąsdinau jus. Šiaip ar taip, ginčams šiandien per karšta diena, o jūs, kaip matau, užėmėte mano mėgstamiausią paplūdimį. - Jis vėl nusišypsojo. - Nenorėčiau jūsų varyti - šiandien vieną kartą tai jau padariau. Prašau pasilikti ir leisti įrodyti, kad mano atsiprašymas nuoširdus ir nesu koks įsilaužėlis *milžinas*.

Sofija ištraukė staiga pradėjusią virpėti ranką iš jo delno ir vos išspaudė:

- Nejaugi Aleksas pasakė?.. Kaip nesmagu.

Dar niekada Sofija nebuvo jautusi tokio staugaus ir visaapimančio potraukio vyrui. Juk tik šįryt pamatė jį pirmą kartą ir elgėsi kaip mažas išsigandęs vaikas. Beviltiškai bandydama ištaisyti padėtį mergina ironiškai šyptelėjo.

- Bet juk jūs iš tikrųjų esate labai aukšto ūgio.

- Šešios pėdos ir penki coliai¹, bet nereikia dėl to jaudintis, Sofija. Galiu jus užtikrinti, kad man tai nekelia didesnių nepatogumų. Jūsų veidelis šiek tiek įraudęs. Ką pasakytumėte, jei pasiūlyčiau paplaukioti ir atsivėsinti? - pasiūlė Maksas ir nelaukdamas atsakymo sušu-

---

¹ Apie 196 cm (vert.).

ko: - Kas pirmas nubėgs iki vandens?

Žinoma, Sofija nulėkė iš paskos. Maksas net neabejojo, kad taip ir bus: moterys vijosi jį visą gyvenimą.

Įšokęs į vandenį vyras atsisuko ir aptaškė ją vandeniui. Šypsena nušvietė merginos veidą. Jis dar spėjo išvysti linksmas kibirkštėles jos akyse, bet ji pasilenkė ir atsilygino jam tuo pačiu. Dar kurį laiką jie išdykavo vandenyje, tačiau tai nepadėjo užgesinti prabudusio Makso potraukio. Jam buvo smalsu, ar ji bent nutuokia, kad lankstantis jos svaiginančios krūtyš šokinėja aukštyn ir žemyn, beveik iššokdamos iš maudymosi kostiumėlio.

Galų gale Maksas nebeištvėrė ir apglėbė ją.

- Tu mane taškai? Sumokėsi už tai, panele, - pareiškė jis ir nešdamasis ją glėbyje brido tol, kol vanduo užliejo šlaunis.

- Nedrįsk! - sušuko Sofija ir stipriai apsikabino jam už kaklo, o žalios akys svaidė juoko kibirkštėles.

- Nė už ką tavęs nepaleisiu, Sofija, - pajuo-kavo Maksas. Tą pačią akimirką judviejų akys susidūrė.

Atrodė, kad tai truko amžinybę: jie negalėjo atitraukti akių vienas nuo kito, linksmas žai-

dimas virto galinga pirmaprade aistra, kuri kiaurai perskrodė kūnus.

Žalios Sofijos akys patamsėjo - pirmą kartą gyvenime ji pajuto potraukį vyrui. Viena Makso ranka buvo po jos šlaunimis, kita ant nugaros - ilgi pirštai lengvai spaudė krūtinę iš šono. Jos viduje viskas apsivertė, širdis ėmė pašėlusiai plakti ir visas pasaulis atitolo. Tarsi užhipnotizuota mergina negalėjo nukreipti žvilgsnio. Atrodė, kad net oras tarp jų įsielektrino ir nuo įtampos tapo sunkesnis.

Sofija žvelgė į plačią tvirtą Makso burną ir įsivaizdavusi bučinį instinktyviai pravėrė lūpas - ir staiga atsidūrė po vandeniu. Springčiodama ir žiopčiodama iš nuostabos mergina atsi- stojo ir ėmė trinti akis. Maksas keistai žvelgė į ją - beveik apgailestaudamas.

- Tikriausiai mums abiem reikėtų šiek tiek nusiraminti. Nuplauksiu iki kyšulio. Pasimatysime vėliau, Sofija. - Kaip blizgantis delfinas Maksas nėrė į vandenį ir stipriomis įdegusiomis rankomis pradėjo skrosti vandens paviršių.

Tik vėliau Sofija suprato, kad *ryklys* būtų tinkamesnė metafora...

Mergina negalėjo atplėšti nuo jo žvilgsnio....